

Inleiding: Hoe kunnen we onze strijd tegen de aanvallen ontwikkelen?

Om de strijd te kunnen voeren, is het belangrijk om de context en de problemen te begrijpen, de perspectieven en valkuilen te identificeren. Dit is de doelstelling van de inleiding.

1. De aanslagen van de regering De Wever-Bouchez zijn geen Belgisch gegeven. Zij zijn de materialisatie in België van de accentuering van de wereldwijde economische destabilisatie die het gevolg is van

- de chaos veroorzaakt door de Covid-crisis en de impact van de oorlogen in Oekraïne en het Midden-Oosten,
- de versterking van protectionistische tendensen, aangewakkerd door het opbod over de invoerrechten van Trump,
- de onvoorspelbaarheid van de imperialistische verhoudingen, die tot een explosie van het militarisme leiden.

Duitsland verkeert al 2 jaar in een recessie, met een industriële productie die nog steeds onder het niveau van vóór 2020 (Covid) ligt; China kampt met een enorme jeugdwerkloosheid, een ineenstorting van de binnenlandse consumptie en een industriële overproductie die tegen elke prijs op de wereldmarkt verkocht moet worden; Door de oorlog en de sancties zijn de Russische maakindustrie en industriële export ingestort.

In België, een land dat al verzwakt is door een zware schuldenlast (meer dan 100% van het BBP) en door een uit de hand lopen van het begrotingstekort (4,5% vergeleken met het maximum van 3% dat de EU toestaat), heeft de nieuwe regering besloten tot een groot bezuinigingsprogramma dat een blokkering van alle loonsverhogingen inhoudt, een beperking van de werkloosheidsduur, een aanval op de pensioenstelsels van verschillende categorieën, een verhoogde druk op langdurig zieken, enz.

Om haar positie op het internationale toneel te behouden, is elke regering in elk land, of ze nu 'rechts', 'links' of 'gematigd' is, traditioneel of populistisch, verplicht de druk op de arbeids- en leefomstandigheden van de arbeidersklasse te verhogen.

2. De reactie van de arbeidersklasse in België maakt deel uit van de belangrijke gevechten die de arbeidersklasse sinds eind 2022 voert, met name in Groot-Brittannië, Frankrijk en de Verenigde Staten.

- Deze bewegingen ontwikkelen zich ondanks de omgevende context van oorlogen en de wervelwind van klimatologische, economische en imperialistische crises,
- ze worden gekenmerkt door een strijdlust en een mobilisatie die niet beperkt blijven tot specifieke aanvallen, maar verder gaan dan sectorale verdeeldheid naar een algemeen balen van de kapitalistische bezuinigingen: "genoeg is genoeg",
- in België valt vooral op dat de werknemers in actie traden VOORDAT de concrete maatregelen werden aangekondigd, en ook dat de wil om massaal bijeen te komen duidelijk de mobilisatieplannen van de bonden ruimschoots oversteeg. Tot slot is er een minderheid die zich bewust is van het verband tussen bezuinigingsmaatregelen en oorlog.

"Elke staking herinnert de arbeiders eraan dat hun situatie niet hopeloos is, dat ze niet alleen zijn" (Lenin), dat er een alternatief is, in tegenstelling tot de bewering van de bourgeoisie dat er geen keuze is. Deze gevechten zijn een uitdrukking van de breuk die plaatsvindt met de eerdere dynamiek waarin de arbeidersklasse moeilijkheden ondervond bij het confronteren van aanvallen in een context van ontbinding van het systeem. Ze kondigen dan ook een langzaam proces aan van herstel van de klasseidentiteit/klassebewustzijn.

3. In de huidige situatie van de zich ontwikkelende strijd wil de IKS

(a) de twee paden benadrukken die openstaan voor de mensheid – wegzakken in de barbaarsheid van de ontbinding of de strijd ontwikkelen voor het proletarische alternatief – en de groeiende druk van het zich ontbindende systeem: de tijd staat niet aan de kant van het proletariaat.

(b) het perspectief benadrukken voor de ontwikkeling van de huidige strijd: aandringen op een zo breed mogelijke uitbreiding van de beweging, op de éénmaking over de sectoren (bijv. privé/publiek) en regio's heen, betogingen/bijeenkomsten aanmoedigen waar ervaringen kunnen worden uitgewisseld en perspectieven kunnen worden besproken, streven naar het overnemen van de controle over de strijd via soevereine algemene vergaderingen die over perspectieven beslissen.

Het vermogen om de eenheid en controle van de strijd te ontwikkelen zal doorslaggevend zijn voor de kracht van toekomstige mobilisaties.

(c) de minderheden die de revolutionaire strijd van het proletariaat steunen hergroeperen en organiseren.

4. Om de strijd vooruit te helpen, is het van bijzonder belang om de krachten te bestrijden die de arbeidersstrijd ondermijnen.

- (a) de vakbonden zijn burgerlijke organen die belast zijn met het toezicht op, het afleiden van en het saboteren van de strijd:
- ze splitsen de strijd op (onderwijs/post/spoorwegpersoneel/Audi...), putten de arbeiders uit met geïsoleerde gevechten, verhogen het aantal 'wandel'dagen terwijl ze onderhandelen met de regering,
 - achter een pseudo-radicaal discours is hun uiteindelijke doel duidelijk: de strijdlust uitputten, de arbeiders hulpeloos en wanhopig maken, om hen eindelijk te laten geloven dat "opofferingen onvermijdelijk zijn, zolang ze eerlijk verdeeld worden".

(b) De vakbonden en de "extreem-linkse" organisaties (zie de folder POS/SAP/antikapitalisten van 13.2) roepen op tot stakingen en demonstraties om de "extreemrechtse" regering De Wever/Bouchez ten val te brengen en nieuwe verkiezingen te organiseren voor de vorming van een nieuwe meerderheid.

- alsof de oplossing in het stembureau en een verandering van regering ligt!
- ze presenteren het bedrieglijke vooruitzicht van hervormingen binnen een kapitalistisch systeem dat volop aan het rotten is en de mensheid naar de ondergang leidt,
- zij treden zo op als de promotoren van een mobilisatie voor de verdediging van de burgerlijke democratie en als de verdedigers van het "nationale belang".